

UBND HUYỆN CẦN GIUỘC
TRƯỜNG THCS NGUYỄN AN NINH

BÀI VIẾT
“ GƯƠNG SÁNG NGƯỜI GIÁO VIÊN”

Mỗi năm khi tháng Mười một kéo về, lòng tôi lại trào dâng những ký ức khó tả. Và giờ khi ngồi đây, trải lòng trên trang giấy này, tôi thật sự bối rối khi muốn viết về người thầy - người đồng nghiệp mà tôi quý mến và cũng là người thân, rất thân của tôi. Người ấy không ai khác, đó là người ba kính yêu của tôi - thầy Trần Văn Lập.

Ba tôi sinh năm 1961 tại xã Phước Hậu, huyện Cần Giuộc, cựu giáo viên trường THPT&THCS Long Thượng (nay là trường THCS Nguyễn An Ninh). Với thâm niên Ba mươi ba năm nghề, người thầy ấy đã được tặng “Huân chương Vì sự nghiệp giáo dục”, “ Đảng viên Hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ”, “ Huy hiệu Ba mươi năm tuổi Đảng”... Hơn ba mươi năm thăng trầm cùng ngành giáo dục nhưng ba vẫn rất yêu nghề, bám trụ dù đồng lương tuy ít ỏi. Từng là giáo viên giỏi nhiều năm liền ở bộ môn Địa lí. Với vai trò Chủ tịch Công đoàn, Bí thư Chi bộ trường học nhiều năm liền, Người đã đưa phong trào thi đua của trường ngang tầm với các đơn vị bạn. Là người đã cống hiến hết sức lực của mình truyền dạy cho nhiều thế hệ học sinh trưởng thành, đóng góp công sức, trí tuệ cho sự nghiệp trồng người của địa phương. Người rất nhiệt tình, tận tâm trong công việc, dạy học không chỉ là trách nhiệm mà còn là niềm vui, lẽ sống của mình. Học sinh yêu thầy, kính trọng thầy, phụ huynh cũng thật sự yên tâm khi có người thầy ấy đồng hành trên con đường giáo dục con em mình. Chẳng thế mà năm nào, ngày lễ Tri ân thầy cô, Người cũng nhận được những tấm thiệp chúc mừng và cảm ơn từ những bậc phụ huynh cũ có con đã ra trường, thậm chí

đã có gia đình riêng. Đó phải chăng là món quà tinh thần, là niềm hạnh phúc tuyệt vời nhất mà mỗi nhà giáo được đón nhận.

Từ xưa đến nay, nghề nhà giáo luôn được xã hội trân trọng, kính yêu bởi vì từ những bàn tay chăm chút, tình cảm yêu thương, những bài học ý nghĩa của thầy, cô giáo đã góp phần xây dựng nhân cách, trí tuệ của mỗi con người. Và có lẽ, tôi may mắn được sinh ra trong một gia đình có truyền thống nhà giáo nên việc dạy dỗ, giáo dục con cái của ba cũng rất là “nhà giáo”.

Với vóc người cao ráo, dong dạc cùng làn da hơi ngăm đen, giọng nói trầm ấm và đặc biệt nụ cười rất đỗi hiền hoà, thân thiện là những cảm nhận đầu tiên về ba tôi. Ba hướng cho các con cũng theo nghề giáo như ba và hai trong số ba người con cũng đã nối nghiệp ba. Ba chính là nguồn động lực để thế hệ giáo viên trẻ như chúng con đam mê, tâm huyết và tin tưởng hơn vào con đường mà mình đã chọn. “Cảm ơn ba – người truyền lửa, người đồng nghiệp yêu quý của con!” Ba từng dạy chúng con: “Nghề giáo tuy nghèo nhưng được mọi người kính trọng. Thầy cô giáo không ai đói hết con ơi! Ráng đeo nghề như ba đừng bỏ nghề!”

Và rồi từng lời ba khuyên dặn chúng con vẫn nhớ nhưng ba lại bỏ nghề... Bỏ mẹ con chúng con đi xa, xa mãi... Căn bệnh quái ác đã cướp mất ba khi gia đình mình đang êm ấm, hạnh phúc.

Ngày ba phát hiện căn bệnh nan y ấy thì cũng là bắt đầu chuỗi ngày chúng con biết “ba không thể ở mãi bên cạnh chúng con nữa rồi!” Ba cố gắng gượng cười, cố kìm nén cơn đau để mẹ con chúng con an tâm. Nhưng nhìn sâu vào đôi mắt ấy là cả một niềm đau sâu thẳm không nói được nên lời. Con biết ba buồn đau thật nhiều! Nuối tiếc thật nhiều! Nhưng tất cả chỉ dừng lại ở hai từ “Giá như”...

Ở trường, ba là người thầy mẫu mực, hiền từ, hết lòng thương yêu học sinh. Với đồng nghiệp, người luôn hoà nhã, yêu thương, sẵn sàng giúp đỡ mọi người. Với gia đình, ba là trụ cột vững chắc, một tượng đài bất hủ trong lòng chúng con. Việc nhà ba tính toán vuông tròn mọi thứ, cộng với bàn tay chu đáo

của mẹ mà chúng con có được như ngày hôm nay. Thương và nhớ ba thật nhiều. Cả đời ba lo toan vất vả, đồng lương giáo viên ít ỏi, ba cùng mẹ phải trồng lúa, trồng rau, nuôi heo, nuôi gà để chăm lo cho chúng con. Và khi chưa kịp hưởng chữ “nhàn” của cuộc đời này thì ba đã mãi mãi rời xa....

Những ngày cuối đời cũng là những ngày cuối năm 2015, nằm thiêm thiếp trên giường bệnh ba vẫn không quên căn dặn chúng con :“ Ráng cố gắng lo cho mẹ, làm gì cũng nhớ là con của thầy Lập nhe con!” Từng lời đứt cả ruột gan con ba ơi!

Nhìn vóc dáng tiêu tụy, gầy guộc của ba con đau từng khúc ruột. Con lén chụp tấm ảnh của ba với các cháu để các con của con có tấm ảnh cùng ông của nó nhưng ba nhất quyết không chịu. Và rồi ba bước ra cửa sau với bóng dáng liêu xiêu, con thấy ba khóc. Cả nhà nín lặng, nước mắt cứ lả chả rơi...

Ngày mùng 6 Tết, ba không thể chịu đựng thêm những cơn đau hành hạ. Ba từ già cõi đời trong sự tiếc nuối của gia đình, người thân, bạn bè, đồng nghiệp, và bao thế hệ học sinh. Ba ra đi mãi mãi...Ba bỏ lại tất cả những tâm tư, tình cảm, những thành quả lao động mà suốt cả cuộc đời ba đã bỏ công, bỏ sức dựng xây. Từ đây, nhà trường mất đi một giáo viên tiên phong, mẫu mực; thầy cô mất đi một người đồng nghiệp nhiệt tình, đức độ. Quê hương mất đi một người con tâm huyết, dòng tộc mất đi một người thân gần gũi sớm hôm. Các em học sinh mất đi người thầy giáo hiền lành, hết lòng thương yêu học sinh. Và cũng từ đây, trên cõi dương gian này, gia đình vắng bóng người chồng , người cha, người ông hiền từ yêu dấu, nỗi buồn ấy lấy gì che lấp nỗi.

Con nhớ như in nụ cười ấy, ánh mắt ấy, giọng nói ấy, dáng đi ấy...

Mong ước của ba là mấy cha con mình về công tác chung trường. Giờ con đã về nhưng ba lại không ở lại đợi con sao ba ơi??? Con vẫn còn giữ từng dòng chữ trên trang giáo án của ba. Cây thước con tặng ba, ba nắn nót ghi “THẦY LẬP”, giờ con vẫn cất kỹ trưng bày trong tủ kính. Mỗi khi ngồi vào máy tính, tập đề kiểm tra, giáo án Địa lí vẫn còn nằm nguyên vẹn ở đây mà ghen lòng. Con khao khát vẫn được đánh đề kiểm tra, soạn giáo án cùng ba như ngày xưa mà giờ... Tất cả thành kí ức không thể phai trong con ba à!

Mỗi năm, cứ đến ngày 20/11 trên bàn của ba lúc nào cũng có lẵng hoa hồng, cùng tấm thiệp chúc mừng như thể ba vẫn còn hiện hữu. Vào ngày ấy, Ban giám hiệu cùng tập thể giáo viên lại đến thăm ba, đốt nén hương tưởng nhớ về ba. Bao thế hệ học trò tiếp nối cũng đến thăm ba... Đó là điều an ủi duy nhất để người thầy ấy không bao giờ cảm thấy cô đơn, lạnh lẽo. Cảm ơn những tình cảm chân thành, tốt đẹp của quý nhà giáo hôm nay, của quý phụ huynh và của bao thế hệ học sinh để người thầy năm ấy thắm mỉm cười ở một nơi xa xôi....

Long Thượng, ngày 21 tháng 10 năm 2022

Người viết bài

Huỳnh Phạm Ngọc Vân